

Projectnieuws 2006

"BOUWEN VOOR KINDEREN IS BOUWEN AAN DE TOEKOMST"

Inhoudsopgave

Van de voorzitter	3
Thomas Stichting voor Jongeren en Stichting Thomas Bouwprojecten	4
Millenniumdoelen	5
Reisverslag Hans Schiebroek en Siwart Gehem	6
Prioriteitenlijst van de zusters FSJ	12
Afscheid	13
Locatiekaart	14

Colofon

Het Projectnieuws is een uitgave van de Stichting Thomas Bouwprojecten, dat twee keer per jaar verschijnt.

Met medewerking van

Minette van Ewijk
Siwart Gehem
Henny Koenders
Michel van der Linden
Flor Potters
Anne Reijenga
Hans Schiebroek

Realisatie

bv Bouwbedrijf van der Linden

Contactgegevens Stichting Thomas Bouwprojecten

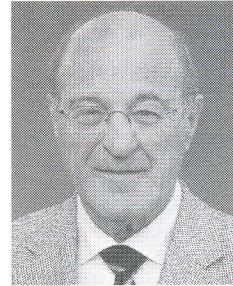
Secretariaat:
Adriaan de Bot
Kerkdijk 4, 5511 KZ Knegsel
Telefoon +31(0) 497 – 517 325
Fax +31(0) 40 – 204 71 44
E-mail info@thomasbouwprojecten.nl

Rabobank rekeningnr 14 93 08 787
Gironummer 30 03 66 te Eersel
Kamer van Koophandel nr 41 09 25 42

Van de Voorzitter

Het Projectnieuws vormt samen met onze website en het in het voorjaar verschenen jaarbericht het communicatiekanaal van de Stichting Thomas Bouwprojecten naar haar sponsors en begunstigers. Hierdoor zijn wij in staat onze werkwijze zo transparant mogelijk te maken.

In dit Projectnieuws wordt u weer geïnformeerd over de stand van zaken met betrekking tot onze activiteiten en hetgeen verder in dit jaar, want we naderen zo zoetjesaan alweer het einde van 2006, tot stand is gebracht.

Een jaar waarvan we nu al kunnen zeggen dat het wederom voor onze stichting succesvol is verlopen. Niet alleen voor onze core business, maar ook voor het eenmalige Tsunami-project dat in verband met de grote natuurramp, welke ook het werkgebied van onze stichting trof, door ons spontaan werd opgezet.

Wij zijn verheugd dat wij dit eenmalige project in betrekkelijk korte tijd succesvol hebben kunnen afronden. Wij zijn er in geslaagd het door onze sponsors en begunstigers bijeen gebrachte bedrag van 56.000 euro te vermeerderen met een gift van 20.000 euro door Cordaid, zodat in totaal een bruto bedrag van 76.000 euro beschikbaar was.

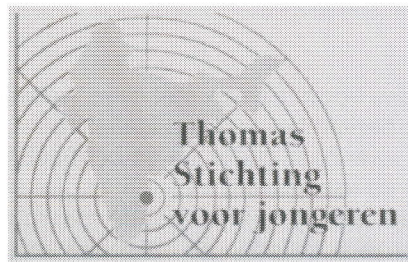
Zoals wij al eerder hebben bericht is in dit project samenwerking gezocht met de Kottar Social Service Society. In nauwe samenwerking met de directeur, Father Romald, is een bouwplan opgestart van 21 woningen, bestemd voor weduwen met kinderen. Deze mensen waren dubbel getroffen omdat hun schamele huisjes welke door de Tsunami werden vernield niet officieel waren geregistreerd, waardoor zij niet in aanmerking kwamen voor steun van de regering.

Als extra gunstig resultaat kunnen wij u melden dat vanwege de gunstige wisselkoers van de euro ten opzichte van de rupee, er twee extra huisjes gebouwd konden worden, zodat het totaal aantal gerealiseerde huisjes op 23 komt. Nu dit project is beëindigd kunnen we met voldoening terugblikken op een in meerdere opzichten geslaagd project. De hulp is ten goede gekomen aan een deel van de bevolking dat daaraan de grootste behoefte had en het project is in een betrekkelijk korte tijd afgerond. Wij willen een ieder die op welke wijze dan ook heeft bijgedragen aan het slagen van dit project, hiervoor nogmaals hartelijk dankzeggen.

De Stichting Thomas Bouwprojecten kan al haar aandacht nu weer wijden aan de bouwactiviteiten voor en in samenwerking met de zuster Franciscanessen. Hun missie is en blijft onderwijs geven aan kinderen die niet tot de kansrijke groepen in India behoren. Wij steunen hen daarin, onder andere door het bouwen van goede scholen en vertrouwen erop dat u ons voor dit werk ook in toekomst zult blijven steunen.

Flor Potters

Stichting Thomas Bouwprojecten en Thomas Stichting voor jongeren

Zaterdag 4 november vond de bijeenkomst plaats tussen de Stichting Thomas Bouwprojecten en de Thomas Stichting voor jongeren. Ook de Raad van Advies is bij deze jaarlijkse ontmoeting aanwezig. Zoals gebruikelijk vond uitwisseling plaats van informatie, met name kwamen de door de afzonderlijke stichtingen in gang gezette acties aan de orde. Zo kon de Bouwstichting met trots melden dat er na de Tsunamiramp in het zuiden van India 23 nieuwe huizen zijn gebouwd dankzij de hulp van onze vaste sponsors en een bijdrage van Cordaid.

Henny Koenders werd voorgesteld als nieuw bestuurslid, vooral belast met de sponsoractiviteiten. Een stichting als de onze bestaat tenslotte bij de gratie van haar sponsors. Henny kent de activiteiten van de Bouwstichting als geen ander, zij vormde jarenlang het secretariaat van het projectteam betrokken bij de bouw van vele scholen en boardinghouses.

De Jongerenstichting moest het vertrek, na tien(!) jaar aankondigen van bestuurslid Alexander Schiebroek. We danken Alexander voor de enorme inzet die hij altijd heeft gehad voor de stichting. We zullen elkaar niet uit het oog verliezen, de eerste plannen voor nieuwe activiteiten in zijn geliefde India liggen reeds klaar. U hoort daar zeker nog meer van.

Een actie van de Raad van Advies betrof het bezoek aan minister van Aardenne. De minister was verrast door het feit dat de eisen die gesteld worden aan het behalen van het CBF keurmerk voor kleinere stichtingen disproportioneel zijn. 10.000 euro voor een goedkeurende accountantsverklaring en 1.000 euro voor een beoordelingsverklaring is niet mis voor een organisatie als de onze. Zeker als je je realiseert dat we tot nu toe onze kosten hebben kunnen beperken tot ongeveer 3% van onze inkomsten. Zo zie je dat op ministerieel niveau beslissingen worden genomen die in de praktijk slecht uit kunnen werken.

In 2007 vieren we ons 20-jarig bestaan. We zullen daar als gezamenlijke stichtingen op gepaste wijze aandacht aan geven. De eerste ideeën beginnen vorm te krijgen en er is zelfs een heuse "feestcommissie" geïnstalleerd. We hopen onze sponsors te kunnen trakteren op een bijzondere bijeenkomst en verwachten de beide stichtingen zodanig voor het voetlicht te kunnen brengen dat ook anderen geïnteresseerd raken. Om de toekomst van onze activiteiten in India veilig te stellen zijn we op zoek naar nieuwe donateurs en het vierde lustrum zou daar een belangrijke rol in kunnen spelen.

Het bestuur heeft het budget voor het organiserend comité vastgesteld op 0 euro. Er zal dus heel wat creativiteit van de dames en heren gevraagd worden!

Michel van der Linden

Millenniumdoelen - 8 concrete afspraken over armoedebestrijding

In 2000 hebben regeringsleiders van 189 landen afgesproken om vóór 2015 de belangrijkste wereldproblemen aan te pakken. Er zijn acht concrete doelstellingen vastgelegd: de millenniumdoelen. Dit zijn ze in het kort:

1		De armoede halveren en minder mensen honger
2		Elk kind naar school
3		Mannen en vrouwen gelijkwaardig
4		Minder kindersterfte
5		Verbetering van de gezondheid van moeders
6		Bestrijding van hiv/aids, malaria en andere dodelijke ziektes
7		Bescherming van het milieu, iedereen schoon drinkwater en minder mensen in sloppenwijken
8		Toegang tot betaalbare medicijnen, een eerlijk handelssysteem, minder schulden voor ontwikkelingslanden

De Thomas Stichting voor jongeren en de Stichting Thomas Bouwprojecten richten zich met name op het onderwijs in de arme delen van India. In het bijzonder proberen we wat te doen aan de achterstand die meisjes in dit kader hebben. Daarmee werken we indirect echter ook aan een deel van de andere millenniumdoelen. Onderwijs zorgt tenslotte voor meer kansen waardoor armoede wordt bestreden. Het levert ook een bijdrage aan het streven om vrouwen gelijkwaardiger te maken aan de mannen. Onderwijs is in die zin een middel om ook op andere gebieden voortgang te boeken. Dat er in India, ondanks de economische opleving nog veel te doen is op onderwijsgebied blijkt wel uit de volgende cijfers:

680 miljoen kinderen over de hele wereld volgen op de een of andere manier een opleiding. 100 miljoen kinderen in de wereld gaan echter niet naar school, verdeeld over 30 miljoen jongens en 70 miljoen meisjes. Van deze 70 miljoen wonen er 44 miljoen in India.

Dat al het werk niet voor niets is en dat ook de landen zelf gaan inzien dat er aan deze situatie iets gedaan moet worden, blijkt uit het feit dat de afgelopen 5 jaar het aantal schoolgaande kinderen is toegenomen met 15 miljoen. Het aantal meisjes dat in zuid Azië naar school gaat is zelfs toegenomen met 18%. Er is dus hoop maar er staat ons ook nog heel veel te doen.

Michel van der Linden

Verslag projectreis van Hans Schiebroek en Siwart Gehem september/oktober 2006

Tijdens de reis van vorig jaar, met vier opleveringen, werd ik voor het grootste deel van de reis vergezeld door onze projectleider Siwart Gehem.

Vanwege het grote belang van de diverse onderhandelingen met aannemers leek het ons beter de eerste drie weken, waarin vier aanbestedingen en twee opleveringen, samen te reizen.

Siwart zou daarna met zijn dan inmiddels gearriveerde echtgenote Marieke, de laatste week besteden aan het bezoeken van enkele bezienswaardige steden in Tamil Nadu. Ik zou dan nog wat tijd hebben om een dag met Uma op te trekken en de kindertehuizen in Avadi en Vepery te bezoeken, onze eerste twee projecten, waar ik een bijzondere band mee heb.

Dat was het plan waarop ons reisschema was gebaseerd. Maar hoe anders zou het gaan!

Het begon al de eerste dag, toen wij onze eerste bespreking hadden met de staf van de Franciscan Sisters of St. Joseph in hun "Generalate". Generaal overste Sr. Rita kon nauwelijks lopen en bleek te lijden aan een soort malaria, de knekelkoorts.

Deze ziekte werd veroorzaakt door speciale muggen, die in Chennai erg veel mensen hadden besmet, waaronder inmiddels de helft van de zusters. Het St. Thomas Hospital was vol met patiënten.

Het ziektebeeld bestond uit enkele dagen hoge koorts en daarna pijn aan een of meerdere gewrichten en zwellingen. Dit kon enkele weken aanhouden en was alleen met rust te genezen. Er is geen medicatie tegen deze ziekte.

Onze eerste en tevens verste bestemming was **Mondasoro** in Orissa. Om ons een treinreis van twintig uur te besparen hadden we een vlucht geboekt naar

Bhubaneshwar, waar we de (aarts)bisschop ontmoetten. Als dank voor de door hem gegeven bouwgrond en de goede samenwerking van zijn priesters met de zusters heb ik hem een CD van de Mattheus Passion gegeven. Hij vertelde deze muziek van J.S. Bach wel eens gehoord te hebben en was er erg blij mee.

Na nog twee tempels bekeken te hebben, waarvan een zeer fraaie uit de elfde eeuw, vertrokken we pas omstreeks drie uur per auto

richting Mondasoro. Vijf uur rijden dacht ik, het werden er acht!

Voor de laatste twintig kilometer weg, de bergen in, was zó slecht dat we er meer dan een uur over deden.

Toen we de volgende morgen eerst het nieuwe, op te leveren gebouw gingen bekijken werd dat een teleurstelling: het gebouw was nog helemaal niet klaar, van opleveren kon nog geen sprake zijn. Over de kwaliteit van sommige onderdelen waren we ook al niet tevreden.

De inzegening en opening van het kindertehuis was al maanden van tevoren gepland. Met veel slingers was het buitenterrein versierd en opgesteld stonden "onze" 75 meisjes, de 125 jongens van de naastliggende boarding van de pastoor, en een aantal ouders.

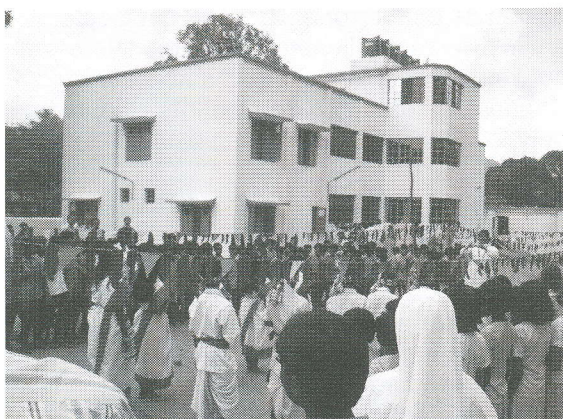
De pastoor zou het gebouw met wijwater zegenen, maar voordat de eregasten, priesters

van nabijgelegen parochies, de zusters en wij het gebouw hadden bereikt, kwam het water al met bakken uit de hemel, waarop iedereen halsoverkop het gebouw invluchtte!

Daar vonden de gebruikelijke "plechtigheden" plaats: inzegening van het hele gebouw (alle ruimten), het onthullen van de gedenksteen, met de gebruikelijke bovenste regel: "From Holland with love", verder het ontsteken van de 5-armige koperen olielamp en tenslotte een eucharistieviering in de recreatie-/eetzaal.

's Avonds wachtte ons een vergadering met de aannemer en twee van zijn medewerkers over de eindafrekening waar wij het op veel punten niet mee eens waren. Tot elf uur zijn we bezig geweest alle posten afzonderlijk te bespreken en vast te stellen.

Feestelijkheden Mondasoro

De volgende morgen deelde de aannemer ons mede dat hij toch niet akkoord ging met het bereikte eindresultaat en wilde vasthouden aan zijn eerder ingediende eindafrekening. Na vier uur voor joker onderhandeld te hebben, hadden we geen behoefte om nog verder te praten en blijft het verschil van ongeveer 7000 euro bestaan en ter nadere discussie bij de oplevering in januari 2007, wanneer opnieuw een projectleider ter plaatse zal zijn.

Deze dag krijgt Siwart hoge koorts die ook de volgende dag nog aanhoudt. Omdat het in het afgelegen Mondasoro niet mogelijk is via een bloedonderzoek een diagnose te stellen, wordt besloten dat Siwart, begeleid door een zuster, met de aannemer in zijn auto terug naar Bhubaneswar zal gaan voor onderzoek in een ziekenhuis. Weer acht uur in de auto, voor hem geen prettig vooruitzicht.

Sr. Prudentia (onze bouwzuster) en ik gaan per auto naar Brahmapur (vier uur rijden) en vandaar per trein naar Eluru (tien uur) en naar Vegiwada (een uur).

In **Vegiwada** hebben we vorig jaar een school met acht klassen opgeleverd. Gezien de snelle

groei van het aantal kinderen zal er in 2007 al dringend een verdieping met nog eens acht klassen opgebouwd moeten worden. Ik kan niet beloven dat dit gaat lukken! Wel heb ik alvast een voorbespreking met een mogelijke aannemer, waarvan we onderweg naar P.T.Parru een pas opgeleverd werk bekijken.

Twintig kilometer ten noorden van P.T. Parru komen we eerst langs **Chebrolu**, waar we voor de zusters een school met alles erop en eraan gaan bouwen (toiletgebouw, huisvesting voor vier zusters, omringende muur, drinkwatervoorziening en de inrichting van de school). Een project dat in totaal 97.000 euro zal kosten, waarvan de eerste fase van 54.000 euro (het schoolgebouw) nu aanbesteed dient te worden.

Sr. Prudentia en ik hebben gesprekken met twee mogelijke aannemers waarvan de eerste geen eigen personeel blijkt te hebben en alles onderaanbesteedt. Omdat ik dat te riskant vind, valt daarmee de keuze op de tweede aannemer.

Ik geef hem de staat van hoeveelheden en de tekst van het contract. We zullen binnen een week de van eenheidsprijzen voorziene staat van hoeveelheden retour krijgen waarop we, indien akkoord, het contract ter ondertekening op zullen sturen.

In **P.T. Parru** zelf, waar ik de nacht doorbreng, is er weinig tijd over om me met de boardingkinderen te bemoeien. Jammer, maar we moeten verder naar Damaracherala.

We krijgen telefonisch door dat het onderzoek bij Siwart uitwijst dat een muggensteek hem knekelkoorts heeft bezorgd, geen levensgevaar maar wel een langdurig genezingsproces.

In **Damaracherala** is de totale renovatie van een polikliniek in uitvoering.

De toe te voegen verdieping moet plaats bieden aan boardingkinderen, dertig meisjes en dertig jongens, van 6 tot 12 jaar. De begane grond moet een betere accommodatie bieden aan zes onderwijzeressen, afkomstig uit Tamil Nadu, die hier in Andhra Pradesh les geven op de English medium school.

Zij moeten dus wel in het Engels met de kinderen praten omdat ze de plaatselijke taal, het Telegu, niet beheersen! De verdieping staat op het gebouw maar ook hier ontbreekt nog veel van de afwerkingen. Hier is het probleem dat het beschikbare geld op is en de aannemer het werk heeft stilgelegd. Volgens Sr. Nancy zijn de bouwmaterialen zo sterk in prijs gestegen dat daarom het werk met het door ons beschikbaar gestelde geld niet kon worden voltooid. Ik schat dat nog 10.000 euro nodig is om de verdieping af te bouwen en de begane grond aan te passen. We zoeken nu uit hoeveel geld tot nu toe aanwijsbaar aan de bouw besteed is.

Jammer dat dit mooie project nu minstens een half jaar stil zal liggen. Het goede nieuws hier was dat de pastoor was overgeplaatst. Zijn opvolger heeft nu wel een goede verstandhouding met de zusters! We hebben hem uiteraard een bezoekje gebracht.

Het eerste gedeelte van de afstand van Damaracherala naar Kamalapuram hebben we per trein, het tweede per auto afgelegd, bij elkaar tien uur reizen.

In **Kamalapuram** is het aantal boarding-meisjes in enkele jaren gestegen van 70 naar 130, terwijl de bestaande accommodatie op het eerste aantal is afgestemd.

Gelukkig kunnen we een uitbreiding realiseren bestaande uit een gebouw van 12x18 meter met een eet-/recreatiezaal op de begane grond en slaapruiimte op de verdieping. Deze

verdieping is via een brug met het bestaande gebouw verbonden. Omdat de fundatie van het ontworpen gebouw nog afhangt van de draagkracht van de ondergrond, had ik van tevoren al via de zusters opdracht gegeven drie kuilen te graven van 1.8 m diepte. Die leverden een goed beeld op van de ondergrond: vanaf 10 cm diepte enkel rivierzand! Ik nam enkele monsters van het zand voor onze constructieadviseur in Chennai om daarmee de funderingsdiepte te bepalen.

De keuken voor de kinderen is te klein, te laag en in de zomer te warm door het asbestcement golfplaten dak. We proberen nu ook het keukengebouw te renoveren en te voorzien van een uitbreiding o.a. voor het wassen van de borden na de maaltijden (altijd rijst). Als afscheid hadden de meisjes weer een heel leuk dansprogramma voorbereid dat werd uitgevoerd voordat we 's avonds laat naar het station werden gebracht om daar de nachttrein naar Chennai te nemen, waar Sr. Prudentia en ik vroeg in de ochtend arriveerden.

Enkele dagen eerder was Siwart per vliegtuig vanuit Bhubaneshwar in **Chennai** aangekomen en konden we onze ervaringen uitwisselen. De knekelkoorts had zijn linker enkelgewricht aangetast, hij kon zich enkel met krukken verplaatsen. Verder voelde hij zich slap en vermoeid. Gelukkig kwam die dag ook Siwart's vrouw Marieke aan en konden we volgens plan ons reisschema vervolgen in zuidelijke richting, langs de projecten in Tamil Nadu. We hadden nu de helft van onze reis er op zitten.

Op weg naar Vandavasi hebben we in de heilige hindoestad Kancheepuram een prachtige tempel bekeken. Vooral de sculptuur aan de vele zuilen is prachtig om te zien.

In **Vandavasi** is al heel wat door ons gebouwd, zowel voor de boarding met 450 meisjes, als voor de leraressen opleiding van de zusters. Het totaal gerenoveerde gebouw, waarin op de verdieping een grote studiezaal, hebben we, vanuit ons "onderhoudfonds" een grote schilderbeurt laten geven. We konden tevreden zijn; het gebouw zag er van binnen en van buiten weer prima uit!

Van het woongebouw voor de onderwijzeressen in opleiding kon ik eindelijk het voltooid tuinplan zien. De aanplant was nog maar kort tevoren aangebracht en wachtte op de eerste regen. Ik verwacht dat de tuin, die aansluit op de architectuur van het gebouw, volgend jaar al een geliefde plek zal zijn voor de studenten om te ontspannen.

De hoofdzuster van de opleiding vertelde mij dat volgend jaar het aantal studenten met vijftig zal toenemen en daardoor een nijpend tekort ontstaat aan badcellen, wasblokken en plaats om de was te drogen. Omdat deze voorzieningen nu al krap blijken te zijn heb ik toegezegd mijn best te doen om een sponsor te vinden voor deze voorzieningen die bij elkaar zo'n 12.000 euro gaan kosten.

Vanuit Vandavasi ook nog het nabijgelegen **Biridur** bezocht om te zien hoe het met de teakplantage staat, die acht jaar geleden is aangeplant. Er begint nu schot in te komen, Een groot deel van de bomen zijn nu opgesnoeid tot 4 à 5 meter hoog en een stamdoorsnede van zo'n 8 cm., dus voorlopig nog dertig jaar groeien!

Van Vandavasi naar **Pathiavaram**, een heel arm dorp, waar de zusters een boarding voor kleine meisjes en jongens hebben. Omdat daar geen enkele sanitaire voorziening was hebben we daar een toiletgebouw neergezet, dat opgeleverd zou worden.

Gelukkig had de aannemer hier de zaak wel goed voor elkaar en konden we zonder problemen

een fraai gebouwtje opleveren. De aannemer was zelfs nog iets onder zijn prijsaanbieding kunnen blijven, een uitzondering!

Na een paar uur moeten we weer verder, naar **Thiruvallanthurai**, weer zo'n armoedig dorp met ook een boarding voor kleine kinderen. Hier was het probleem de open waterput van 4x5 meter en 20 meter diep waar de omringende grond in de regentijd in verdween en zo een gevaar voor de kinderen vormde. Marieke en ik hebben deze put opgemeten om zo een plan te kunnen maken voor een keermuur rondom om zodoende het probleem op te lossen. Door naar Elambalur om de nacht door te brengen.
's Morgens een flinke rit naar het zuiden.

In **Marianathapuram** nabij Dindigul hebben de zusters een klooster op een groot terrein. Dat hebben we opgemeten omdat hopelijk volgend jaar daar begonnen zal worden aan de bouw van een kindertehuis voor meisjes van 12 tot 16 jaar. Deze kinderen gaan dan naar een school die gebouwd zal gaan worden door een priesterorde. Met de "kwartiermaker" van hen hadden we een goed gesprek. We reden wat rond in de buurt en zagen een nabij gelegen kamp met vluchtelingen uit Sri Lanka, waarvan sommigen daar al vijftien jaar woonden, zeer klein behuist, zeer arm. Ook meisjes uit dit kamp zullen in het kindertehuis komen om zo in staat te zijn daar het middelbaar onderwijs te kunnen volgen. Oostelijk van Dindigul beginnen de bergen met het in India bekende toeristencentrum Kodaikanal. Vroeger zaten daar de Engelsen om de zomerse hitte in de vlakke te ontvluchten.

Een uur rijden van Kodaikanal ligt het stadje **Pannaikadu** waar de zusters een school hebben die uit zijn voegen barst.

De zusters dreigen hun licentie te verliezen indien niet op korte termijn een nieuw schoolgebouw wordt gerealiseerd. Natuurlijk wordt dit probleem aan ons voorgelegd en zijn wij door een sponsor in staat gesteld aan deze dringende vraag te voldoen.

We gaan nu deze school aanbesteden. Omdat de prijsaanbieding akkoord was, hebben we het contract al kunnen opstellen en wordt dit vlot door de aannemer getekend.

We hebben goede verwachtingen van deze aannemer omdat door hem gemaakt werk in de buurt er perfect uitziet. De aannemer pakt het gelijk goed aan: de volgende dag is hij er met zijn vrachtwagenchauffeur om te kijken hoe hij de materialen naar het achteraf gelegen zeer hellende terrein kan brengen. Enig sloopwerk van afscheidingsmuren en grondaanvullingen is daarbij onvermijdelijk.

We hebben ook nog tijd om een uitje te maken naar Kodaikanal. De omgeving is prachtig, wilde natuur waarin nog wel eens een tijger wordt gesignaleerd. Het stadje zelf heeft veel weg van Volendam. Wij gaan nu terug naar de vlakke, naar Budalur.

Daar kunnen we zien dat de aannemer het nieuwe schoolgebouw heeft afgebouwd en de opgedragen veranderingen heeft aangebracht. Het bestaande schoolgebouw behoeft nog altijd de feitelijke afbouw maar omdat de pastoor weer enkele ruimten heeft geclaimd voor zijn eigen activiteiten willen de zusters nu graag nog een nieuw gebouwtje met twee klassen: een voor computerles en een als ruimte voor de administratie en als lerarenkamer. De vraag is helder, alleen wanneer kunnen wij er aan voldoen?

Op zondag 1 oktober gaan we per auto naar **Chennai** terug, het eerste stuk via een alternatieve route om zo de grote stad Trichy te mijden. Totale reisduur tien uur.

De enkel van Siwart is nog niet beter en hij gaat met Marieke voor enkele dagen naar

Mahabalipuram, om aan zee en temidden van 7de-eeuwse kunstschaten wat rust te nemen. Ik blijf een dag in Chennai en ga daarna met Sr. Prudentia naar **Pulicat**.

Het nieuwe klooster, geen project van ons, is klaar en ziet er goed uit. Ik ga de twee schoolgebouwen bekijken en kijk op de borden hoeveel kinderen er in elke klas zitten. 85 is het minst, 103 kinderen het grootste aantal in een klas. Alle kinderen zitten op de grond want met banken lukt het niet zoveel kinderen in een klas te laten zitten.

Het is duidelijk: dit is weer een noodsituatie. Deze school moet dringend meer klaslokalen hebben. Het eenvoudigste is om een verdieping te bouwen op het nieuwe 4-klassige schoolgebouw. Kortom; een nieuw project op de urgentielijst van de zusters.

Omdat een van de zusters een medische post runt nabij de vuurtoren van Pulicat krijgen we bij hoge uitzondering toestemming om deze toren te beklimmen, wat een goed beeld oplevert van de geïsoleerde, rondom in het water liggende, positie van deze voormalige VOC vesting/handelsstad.

We komen terug in het St. Thomas Hospital wanneer de duisternis al gevallen is. De volgende dag staat **Avadi** op het programma, waar ik de vierde aanbesteding zal houden. Het gaat om een klein project (7.000 euro). De oude versleten en niet goed meer functionerende buitentoiletten en badcellen worden afgebroken en vervangen door eenzelfde aantal nieuwe. Ook wordt er nu een grote wasbak gemaakt met acht kranen waar de kleinere meisjes zich kunnen wassen (voor de oudere meisjes zijn er badcellen in het boardinggebouw). Met de aannemer het werk nogmaals doorgenomen en het contract getekend.

Vanwege het vele werk ter plaatse was er weinig tijd voor de boardingmeisjes, jammer.

Hans Schiebroek

Siwart en Marieke Gehem

De voorlaatste dag van mijn verblijf in India had ik een uitje gepland: met Uma en haar zusje Usha naar hun oude boarding in Vepery! Uma en Usha werken beiden in een ziekenhuis.

Vergezeld door Sr. Prudentia gingen we naar de, in het centrum van de stad gelegen, boarding in de wijk Vepery. De meisjes zien hun oude "moeder", zuster Isabella weer terug en genieten daarvan.

Er is een mooi dansprogramma voorbereid en op het laatst laat ook Uma zien wat een goede danseres zij is !

Als we 's avonds terugkomen zijn Siwart en Marieke er ook weer. De laatste dag van ons bezoek wordt geheel in beslag genomen door het eindgesprek met de "staf": de zusters Rita, (nr.1), Prudentia (bouw) en Bellarmine (financiën). De nieuwe prioriteitenlijst ziet u verderop. We hebben ook een gesprek met

onze nieuwe opzichter Mr. K. Jayasankar en sluiten samen met de zusters een contract met hem. Zijn voorganger hadden we via de zusters te verstaan gegeven niet langer van zijn diensten gebruik te maken, vanwege gebrek aan kritisch vermogen om bouwfouten te ontdekken en het niet nakomen van afspraken over regelmatige rapportages van zijn werkbezoeken. We hopen dat wij aan onze nieuwe opzichter meer zullen hebben.

's Avonds laat naar het vliegveld en ditmaal via Düsseldorf terug naar huis.

Een inspannende reis, maar met veel resultaat, zit er op.

En dan vragen soms mensen belangstellend: "wanneer gaat u weer met vakantie naar India.....?"

Hans Schiebroek, projectleider

FRANCISCAN SISTERS OF ST.JOSEPH-CHENNAI-16

PRIORITY LIST – 2006

MAJOR PROJECTS

1. Vegiwada - 7 Class rooms – First Floor
2. Generalate - Convent for the aged Sisters
3. Walajabad - New Building-Ground & First Floor - 4+4 Class rooms
4. Egmore - Boarding First Floor
5. Singampunari - 8 Class rooms, Toilets
6. Budalur - Renovation of the old school building, Addition 2 Class Rooms, 50 meter –Compound wall
7. Pulicat - 4 Class rooms
8. Marianathapuram - Boarding
9. Dhamaracherla - New Building – 6 Class rooms
10. P.T.Parru - 6 Class rooms & Verandah
11. Jolarpet - B.Ed & M.Ed – Hostel & Compound wall

MINOR PROJECTS

1. Generalate - Bore well
2. Thiruvanthurai - Retaining wall – well
3. Virachilai - Compound wall
4. Perumalpalayam - Completion –Compound wall
5. Ottanthangal - Toilet Building
6. Thirumalpadi - Compound wall
7. Vandavasi TTC - Bathroom, Clothes washing place

Sr.Rita Michael

- *Sr Rita Michael*

Sr.Prudentia

- *Sr Prudentia*

Sr.Bellarmino

- *Sr. Bellarmino*

Dated:06.10.2006

Afscheid

Onze projectleider Siwart Gehem heeft na zijn reis naar India in september jl. zich de vraag gesteld of hij de functie van lid van het projectteam van de Stichting Thomas Bouwprojecten nog wel zou kunnen blijven vervullen.

In drie weken tijd meer dan 2000 kilometer afleggen met het openbaar vervoer in een land als India, daarbij ook nog enkele dagen geplaagd worden door, door een insect veroorzaakte, knokkelkoorts en dat alles in een temperatuur die voor west Europeanen als hoog wordt ervaren, is heus geen pretje. Als gedurende die tijd ook nog vrij intensief moet worden gewerkt in de vorm van het inspecteren van de bouwwerken, het regelen van vier aanbestedingen van nieuwe bouwwerken en het voeren van gesprekken met uitvoerders, aannemers en de zusters kun je dit niet anders dan als zwaar en inspannend werk typeren.

Is zo'n Indiareis nog wel goed te combineren met het hebben van een drukke en verantwoordelijke baan en het hebben van een gezin dat ook de aandacht vergt? Pleeg je dan geen roofoverval op je zelf?

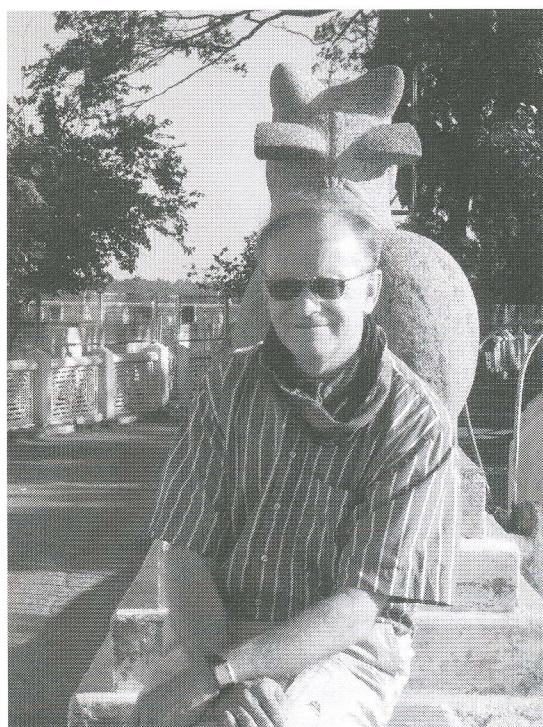
Na ampele overwegingen heeft Siwart besloten op grond van het vorenstaande de functie van projectleider te moeten beëindigen.

Het verliezen van een bekwaam en toegewijd lid van het projectteam is altijd jammer, doch we respecteren uiteraard het besluit van Siwart.

De Thomasstichting verliest in Siwart een uiterst vakkundig, collegiaal en geëngageerd mens, die veel en belangrijk werk voor de stichting heeft verricht, waarvoor we hem veel dank verschuldigd zijn.

Wij wensen Siwart voor de toekomst alle goeds toe.

Flor Potters, voorzitter

- 1 = Mondasoro
- 2 = Vegiwada
- 3 = Damaracherala
- 4 = Kamalapuram
- 5 = P.T. Parru
- 6 = Chebrolu
- 7 = Pulicat
- 8 = Walajabad
- 9 = Vandavasi
- 10 = Pathiavaram
- 11 = Maiyanur
- 12 = Budalur
- 13 = Pannaikadu
- 14 = Srivaikundam

